

Anatomia humana

RÀBIA ÉS AIXÒ QUE FA VIOLÈNCIA

Jorge Bello

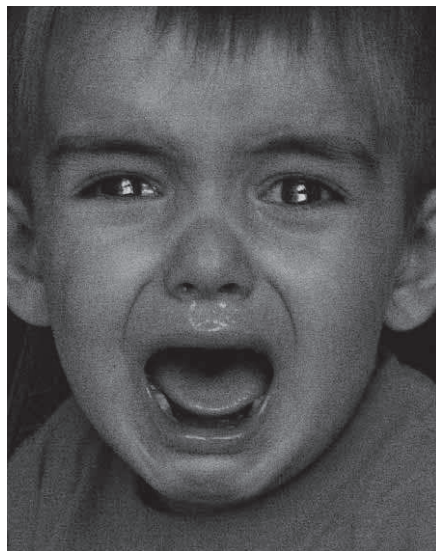
Dijous passat, els fets de Niça van sacsejar l'opinió pública, però no sembla que hagin estat capaços d'engegar un debat públic seriós i imparcial sobre causes i conseqüències.

Ja se sap que la violència és conseqüència de la violència, i que hi ha una violència institucional, que és de llarg abast, que fa més mal i a més persones; i una violència visceral, d'abast limitat i més mediàtica.

Cal observar que Niça no ha estat un atac terrorista, sinó la reacció rabidada i descontrolada d'un home violent en un món de violències cada cop més violentes. Al terrorisme li convé que l'atac sigui considerat terrorista. Al govern francès també li convé i per això mira de trobar-hi relacions.

Com és que no s'ha dit el nivell en sang d'alcohol i drogues que tenia l'autor de l'atac? I com és que la policia va permetre que aquell camió hi fos, en un carrer que estava tancat a la circulació de vehicles?

En un món de violències cada cop més violentes, Europa multiplica un discurs cada cop més extrem, tot i saber que aquest discurs va dur-nos terribles conseqüències al segle passat. Aquest discurs no promou la unió i la solidaritat, ni la integració, sinó que presenta al no-nadiu com un proble-

Ràbia per la injustícia social, per això que no pots fer perquè ets pobre, de pell morena i no ets d'aquí: és la ràbia que fa violència

ma que cal eradicar, i aquest és un discurs prou conegut i de trista memòria.

La resposta europea als refugiats és un exemple d'aquest discurs que in-

steix a fer-nos creure que l'Europeu tenia i té dret a fer-hi de tot, aquí i allà, i que en canvi el no-nadiu és per definició un pària.

Fàcil és entendre que aquest discurs genera ressentiment social, una ràbia que tard o d'hora explota com a violència visceral. Aquesta violència s'esgota en sí mateixa, es d'abast menor, comparada amb la violència institucional: deu fiets van morir a Niça, 531 a Gaza, en 2014; ningú sap quants, ofegats al Mediterrani.

El discurs de Marine Le Pen alimenta la diferència social, que tot d'una es fa odi racial, de tràgiques i prou conegudes conseqüències. Des d'Estats Units, Donald Trump és una amenaça per a la convivència mundial.

Blair, Bush i Aznar van mentir, i van enviar tres països a una guerra, tot i l'oposició francesa i el rebuig de la gent del carrer, i van fer molt de mal, i aquests tres són a casa, i la ràbia es fa violència, i París, i Niça en són conseqüència. Però Espanya continua que ven armes a països en conflicte, i més armes encara ven França a l'Aràbia Saudí.

Agressiu contra tohom que sigui de pell morena, Boris Johnson, actual ministre de Relacions Exteriors britànic, és un altre exemple per veure que el discurs separatista, racista, xenòfob,

no pot generar més que respostes violentes, i la ràbia que provoca no es quedarà quieta.

Aquest Boris Johnson escriu des de fa temps una columna setmanal, coneguda per la seva agressivitat, al diari «The Daily Telegraph» i per aquesta feina cobra 300.000 euros l'any. Prou que es veu que el discurs de l'odi, incendiari, és un negoci ben pagat.

Impossible imaginar que Aznar, Bush, Blair, Le Pen i ara Trump i Johnson pensen que l'altre es quedarà tan tranquil i de braços creuats en rebre repetides agressions. Per tant, hem d'entendre que a posta conviden a l'odi com a eina per al rèdit polític.

L'altre element per entendre que la ràbia és això que fa violència, és l'abism que separa rics de pobres. Aquest abism és cada cop més abismal. I és ingenu pensar que els governs europeus poden continuar fomentant aquesta desigualtat sense patir les conseqüències de la ràbia dels molts que són cada cop més pobres, i que tenen cada cop menys drets, possibilitats i perspectives. Les polítiques d'empobriment i de treure drets són una estratègia coneguda.

Ara, si el debat no inclou autocrítica, i si no mira d'integrar més que desintegrar, de respectar més que atropellar; si no admet que les institucions són una part del problema, és probable que d'aquí a poc, en un lloc sensible d'Europa i en data senyalada, d'altres fets de violència visceral tornin a sacsejar les còmodes i adormides consciències europees.

bello.cat_jordibell@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

NITS D'ESTIU

Gustau Juan Benejam

Tradicionalment l'estiu és temps de vacances, de descans: «per s'estiu, tota cuca viu», deien. Ja en duim un mes. Enguany, però, sembla que és una mica diferent. En no haver fet hivern la calor ha vingut forta i sembla que els caps van calents.

Vam començar amb el referèndum britànic, un referèndum que, com és sabut, va guanyar el sí. I tot i que a l'endemà els guanyadors va reconèixer que ho havien fet amb arguments falsos, a Anglaterra els polítics solen dimitir: va dimitir el primer ministre i ja tenen govern nou. Allà les coses van una mica diferent de com van aquí. Després de guanyar el *brexít*, la sortida de l'Europa política i econòmica, el nou ministre d'exteriors, l'indescriptible Mr. Johnson, proclama al món que el

Regne Unit vol liderar Europa. No sabem com acabarà ni quines en seran les conseqüències reals; de moment, els britànics que han sortit de vacances fora del seu país han vist retallat el seu poder adquisitiu per la davallada de la lliure esterlina: gastaran més poc. Mala sort per als qui viuen d'aquest turisme.

❖ **TOT SEGUIT**, a Espanya hi va haver noves eleccions generals, ja fa bonic bé un mes. Si les coses van com semblen, en poques setmanes podríem tenir nou govern vell, després d'una partida llarga de mesos de provisionalitat política. D'allò que vindrà després ens en feim una mica d'idea: la UE fa temps que demana més retallades i reformes, si no arriba, a més, una multa pel descontrol del dèficit públic.

Els fets de la setmana passada, l'atemptat de Niça i el cop d'estat de Turquia van ésser, més tost, molt més sagnants, un mal somni d'una nit d'estiu. I tanmateix, els dos fets tenen en comú la seua raresa, coses que no acaben de lligar. El primer, durant la cele-

Després de guanyar el 'brexit', la sortida de l'Europa política i econòmica, el nou ministre d'exteriors, l'indescriptible Mr. Johnson, proclama al món que el Regne Unit vol liderar Europa

bració de la festa nacional francesa, suposadament fet en nom de l'islam per una persona a qui els seus defineixen com un home poc religiós. El cop d'estat de Turquia, sembla que va estar mal preparat i el govern el va dominar amb una ràpida eficàcia: abans d'acabar la nit no sols s'havien detingut els colpistes, sinó que s'havien destituït prop de tres mil jutges: admirable i rara eficàcia. En els dies següents ha començat una neteja general, a gran escala, a tota l'estructura de l'estat, que comença a preocupar als dirigents d'Europa i Amèrica.

I amb tot açò ens han fet oblidar,

per uns dies, drames igualment sagnat que es viuen a tants d'altres indrets arreu del món

A l'època de la informació massiva i de les grans xarxes de comunicació social, de cada vegada entenem més poques coses, de cada vegada són més els que desconfien de la informació que ens arriba.

❖ **AQUÍ, LA GENT** s'ha de conformar amb les hores de feina mal pagades que deixa l'arribada massiva de gent que es vol evadir uns dies de les preocupacions quotidianes, encara que sigui tombats a l'arena d'una platja massificada o a la piscina d'un hotel de tot inclòs, perquè no té gaire més llocs segurs on anar.

Arriba el fort de l'estiu. Maldarem a cercar la fresca de la nit a qualque lloc tranquil, fora de les grans aglomeracions humanes de les àrees més turístiques dels nostres nuclis urbans, enfora de les grans i petites preocupacions. I deixarem que acabi de passar l'estiu.

I esperarem que arribi la tardor. Tal vegada, llavors, qualque altre eixe lloc arribarà a president dels Estats Units.

Així som els humans.